

ker man har gjort sig om, hvornår folk forsættligt har bidraget til ulovligt arbejde. Hvis man sætter personen af et eller andet sted hver dag, fordi vedkommende gerne vil sættes af i midtbyen, har man så bidraget til det, når man ikke ved, at han går hen og arbejder i pølsevognen? Eller hvor går grænsen?

Generelt vil jeg sige, at jeg synes, at der er tale om symbolpolitik, som næppe har den store effekt. Det er svært at se, hvad en karenstid på 15 år skal gavne integrationen. Der er jo nærmest tale om en dobbelt straf, som også i hørings svarene bliver udsat for ret kraftig kritik. Altså først får man straffen for sin forbrydelse, og derefter får man så lige en ekstra straf, som mindst talt ikke er integrationsfremmende, for det er jo klart, at en længere karenstid vil medføre, at ens tilknytning til Danmark fortsat vil være sådan lidt usikker. Det er jo selvfølgelig også derfor, at der har været så kraftig kritik af det og af proportionaliteten i straffen.

Jeg vil også gerne bede om, at vi får belyst de forventede effekter af lovforslaget. Altså tror regeringen virkelig, at det her vil have en effekt? Og kunne vi få præciseret hvilken effekt, så vi eventuelt kan holde øje med det? Vi tror som i mange andre sammenhænge ikke nødvendigvis, at straf er den bedste måde at forebygge forbrydelser på, og jeg vil gerne sætte spørgsmålstegn ved, om det, der er foreslået her, overhovedet får nogen effekt på ulovligt arbejde.

Der er ikke nogen, der tidligere har været inde på konsekvensen af øget ungdomssanktion, altså at hvis man får en ungdomssanktion, så skal man også have en øget karenstid. Ideen med ungdomssanktion er jo altså behandling, og de unge, som får en ungdomssanktion, er blevet vurderet egnede til behandling.

Der må man spørge: Hvorfor er det, at det skal bremses? Hvorfor skal det positive forløb, som man forhåbentlig er kommet ind i, igen bremses af en meget lidt integrationsfremmende forøget karenstid? Ideen må være resocialisering og ikke øget stigmatisering.

Så er der madkasseordningen: Det er klart, at vi naturligvis støtter en afskaffelse af madkasseordningen, men jeg vil gerne sige, at vi er lidt usikre på, hvornår den nye, spændende kantineordning, som er foreslået, træder i kraft, og vi vil gerne have belyst, hvor store de her grupper er. Hvor mange af dem, der er på madkasseordning, forventer man så kommer på kantineordning?

Vi vil i hvert fald sige, at vi ønsker kontant udbetaling og ikke en kantineordning til alle børnefamilier og syge og dem, som de facto er forhindret i at udrejse, f.eks. irakere, som jeg synes har været udsat for en i denne forbindelse ikke rimelig behandling i systemet.

Endvidere synes det altså at være et sparefor-slag, og vi ønsker provenuet anvendt til generelt at forbedre vilkårene i asylcentre, som bestemt sagtens til trods for den konservative ord-førers overbevisning kunne trænge til en hånd, og vi vil gerne have indblik i ministerens planer for provenuet under udvalgsarbejdet eller under behandlingen her.

Så er der spørgsmålet om adgang til helbreds-oplysninger uden samtykke og krav om lægefaglig vurdering.

Vi forstår, at ministeriet ønsker at begrænse antallet af opholdsansøgninger med helbred som årsag. Det er så psykologer, som oftest stiller de her diagnoser, og det vil man så gerne have en lægefaglig vurdering af. Endvidere skal ansøgeren som udgangspunkt selv afholde ud-gifterne.

Vi synes, det er temmelig vidtgående, særlig det, at ministeriet vil indhente helbredsoplysninger uden samtykke. Udgangspunktet må være, at en ansøger, der ønsker sin sag behandlet, ønsker at medvirke til sagens oplysning, og derfor virker det noget voldsomt.

I hvert fald må man sige, at det med ret stor sikkerhed vil kunne forværre læge-patientforholdet, jævnfør også de høringssvar, der er kommet. Kan man altså have tillid til, at man kan oplyse sin læge om de faktiske forhold, når man nu ikke længere kan være sikker på, at de oplysninger ikke bliver videregivet? Det forslag kan vi altså ikke støtte; vi synes ikke, der er tilstrækkelig grund til de her markante skred i praksis.

Så kommer der hele Gil-Robles-delen, altså Flygtningenævnets uafhængighed, hvor man må sige, at der er tale om fuldstændig rendyrket kosmetik. Man anerkender ikke den kritik, som ellers i modsætning til, hvad hr. Søren Krarup sagde, er meget veldokumenteret. Tværtimod forsøger man at snige sig rundt om den, og jeg må sige, jeg stadig væk er i tvivl om, hvorvidt man mener, at det her har betydning, og at man så anerkender kritikken, eller at man indfører det her, selv om man ikke anerkender kritikken. Der synes jeg, at vi må være ganske forvirrede over, hvad det egentlig er, der er pointen. Det eneste, der er helt sikkert, er, at det ikke bidrager markant til Flygtningenævnets uafhængighed.